

EXODUS (6)

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in dit deel van de studie van het boek Exodus wil ik nogmaals ingaan op Israëls slavernij en wel in het bijzonder op de betekenis van de twee schatsteden Raämses en Pitom, waar het volk gedwongen slavenarbeid moest verrichten.

Ex. 1:11 – *“En zij zetten oversten der schattingen over hetzelfde, om het te verdrukken met hun lasten; want men bouwde voor Faraö schatsteden, Pitom en Raämses.”*

Toen het volk Israël nog welkom was in Egypte, kregen zij het land Gosen toegewezen, dat ook Raämses, cq. Raméses heette (Gen. 45:10; 47:6,11). Men denkt dat het in het oosten van de nijldelta was gelegen. In dit land Raämses waren ook de steden Raämses en Pitom gelegen. Raämses was overigens de zetel van de regering en men denkt ook de residentie van faraö Ramses II. De Israëlieten moesten op een zeker moment als slaven deze steden opbouwen. Schatsteden wil eigenlijk zeggen voorraadsteden. Het Hebreeuwse woord (enkelv.) is *“miskenah”* (מִסְכְּנָה), dat *“voorraad, opslag, opslagplaats, voorraadschuur, schathuis”* betekent. Dit woord is afgeleid van het werkwoord *“kaanas”* (כָּנָס), dat *“verzamelen, bijeenbrengen, ophopen”* betekent. In deze steden werden voorraden en overige schatten en rijkdommen in pakhuizen verzameld en opgeslagen. Te denken valt met name ook aan voedselvoorraden voor toekomstige tijden, bijvoorbeeld granen.

Het volk van Israël was in de tijd van de slavernij dus betrokken bij het aanleggen van voorraden voor toekomstige (eventueel slechte) tijden en overige rijkdommen. Dit is ook de handelwijze van vele ongelovige mensen in de wereld. Omdat zij niet in God geloven, geloven zij in zichzelf en zijn daarom altijd bezig om zichzelf te verzekeren van een onbezorgde toekomst. Men zegt: *“Wie weet wat er dán gaat gebeuren. Dus onderneem zelf actie en zorg er maar liever voor dat je verzekerd bent van voldoende geld, voorraad, etc.”* Dit is tegelijkertijd ook de rechtvaardiging voor een leven, dat wordt beheerst door werken en nog eens werken en door het bijeenbrengen van geld en het verzamelen van andere waardevolle, aardse schatten. *Off the record*: wetenschappers schijnen ooit te hebben vastgesteld dat het Nederlandse volk vergeleken met alle andere volkeren zich het meest uitgebreid tegen allerlei onheilen heeft verzekerd.

Als we hier in geestelijke zin over nadenken, ontdekken we dat dit een gevaarlijke houding is die ingaat tegen Gods wil. Zo vertelde Jezus een gelijkenis over een rijke man, die zoveel goederen had verzameld, dat hij besloot om zijn schuren af te breken en grotere te bouwen, waarin hij dan al zijn rijkdommen kon opslaan. En vervolgens zei hij bij zichzelf: *“Neem nu maar lekker rust, ga maar eten, drinken, genieten en plezier maken.”* Maar God zei in deze gelijkenis: *“Je bent een dwaas, want vannacht zal je sterven en al je rijkdom zal eigendom van een ander worden.”* Daarna zei Jezus, dat het ieder net zo zal vergaan, die voor zichzelf schatten verzamelt, maar niet rijk is in God (Luk. 12:15-21). Is dit de houding van óns hart?

Jezus riep ons in het vervolg van deze gelijkenis op om niet bezorgd te zijn over alledaagse dingen en over de dag van morgen (Luk. 12:22-34). Jezus wil dat wij op God vertrouwen, Die ons in alles zal voorzien. Hetzelfde staat ook geschreven in het Mattheüsevangelie.

Matth. 6:19-21,25-34 – *“Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen; Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen; Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn......*

Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding? Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven? Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn, een el tot zijn lengte toedoen? En wat zijt gij bezorgd voor de kleding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe

zij wassen; zij arbeiden niet, en spinnen niet; En Ik zeg u, dat ook Salomo, in al zijn heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk een van deze. Indien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in den oven geworpen wordt, alzo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, gij kleingelovigen? Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden? Want al deze dingen zoeken de heidenen; want uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft. Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden. Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad.”

Lees Ps. 55:23; Spr. 3:9-10; 11:24-25; Luk. 6:38; Fil. 4:6; 1 Tim. 6:8; 1 Petr. 5:7 en geheel hoofdstuk 2 van Prediker. Het laatste vers (26) van Pred. 2 wil ik citeren: *“Want Hij geeft wijsheid, en wetenschap, en vreugde den mens, die goed is voor Zijn aangezicht; maar den zondaar geeft Hij bezigheid om te verzamelen en te vergaderen, opdat Hij het geve dien, die goed is voor Gods aangezicht. Dit is ook ijdelheid en kwellend des geestes.”*

Het is duidelijk dat het niet gaat om bijvoorbeeld een uit gemak aangehouden beperkte voorraad levensmiddelen. Het gaat hier om de hartegesteldheid. In verband hiermee zei Jezus in Matth. 19:21-22 tevergeefs tegen de rijke jongeman, die aan zijn aardse rijkdom gebonden was: *“Jezus zeide tot hem: Zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult een schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg Mij. Als nu de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd weg; want hij had vele goederen.”*

Omdat het hoofdthema van deze bijbelstudies de Uittocht van Israël uit Egypte en de aansluitende woestijnreis betreft, wil ik toch één uitspraak van Mozes hieromtrent citeren. Deut. 2:7 – *“Want de HEERE, uw God, heeft u gezegend in al het werk uwer hand; Hij kent uw wandelen door deze zo grote woestijn; deze veertig jaren is de HEERE, uw God, met u geweest; geen ding heeft u ontbroken.”*

Is onze hemelse Vader niet goed? Is Hij niet geweldig? Hij zal absoluut voor Zijn volk zorgen!

Als Jezus zei: *“waar uw schat is, dáár zal ook uw hart zijn”*, dan betekent dit eigenlijk dat ons hart als een schatkamer of voorraadkamer mag worden beschouwd. De vraag is nu wat dan wel die schatten en voorraden zijn, die daar opgeslagen liggen. In ieder geval zijn het dingen die wij het meest waarderen en liefhebben en waaraan wij het meest gehecht zijn. Het zijn de dingen die wij koesteren. Welke voorraden hebben wij opgeslagen? Wat waarderen wij het meest? Materiële zaken of geestelijke?

Is ons huis of onze inboedel de schat? Of ons werk, onze auto, ons geld, onze hobby, onze sieraden, onze kleding, ons muziekinstrument, onze talenten, onze vakanties, onze studie? Of is het de Here Jezus Christus, Die zijn leven voor ons gaf op Golgotha? Zijn het de geestelijke zaken, waarvan Jezus zei: *“verzamel schatten in de hemel”* en waarvan Paulus zei: *“bedenk de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn”* (Col. 3:2)?

We kennen allemaal wel het spreekwoord *“waar het hart van vol is, loopt de mond van over”*. Loopt onze mond over van Jezus? Is Hij onze Schat, onze God? Of hebben wij afgoden gemaakt van al die opgesomde zaken, ja, zelfs van onze echtgeno(te)ot of onze kinderen?

Wijlen br. Van Gessel schreef dat we in de laatste dagen van de Bruidsvorming van de Gemeente leven en daarom een scherp, open oog moeten hebben voor álle dingen, hoe ogenschijnlijk onschuldig, klein of mooi ook, die ons afhouden van een intensere, diepere relatie met Jezus. Ruim ze op! Helemáál alert dienen wij te zijn om van deze dingen (hobby, werk, geld, huis, auto, huishouding, etc.) geen afgod in ons leven te maken. Juist in de betekenis van de twee namen van de schatsteden zullen we dat hierna zien. Een afgod houdt ons van God af! Maar in deze dagen moeten we dicht bij Hem leven, teneinde Zijn geestelijke zegeningen (o.a. de gaven en de vruchten van de Heilige Geest) te ontvangen. De Bruid wordt immers mede met behulp van deze zegeningen gevormd en opgebouwd!

Waarom is de handelwijze van ongelovige mensen en van christenen die een vleselijk leven leiden toch zo algemeen? Waarom toch steeds maar weer voorraden aanleggen en schatten

verzamelen? Uiteraard zal men zeggen: omdat zij nu eenmaal mensen zijn! Maar de duistere werkelijkheid is, dat satan en zijn demonen hierin op de achtergrond werkzaam zijn. Dit nu blijkt uit de betekenis van de namen Pitom en Raämses. Satan en de demonen stimuleren de zelfredzaamheid en onafhankelijkheid van de mens. *“Je hebt jouw God niet nodig!”* is hun motto! *“Leef jouw eigen leven en beslis zelf! Doe je eigen wil!”*

Want de stad Pitom heette in Egyptisch *“Per-Atoem”*, d.w.z. *“Huis van de god Atoem”*. Atoem is in de Egyptische mythologie de god van het leven. Hij is de zelfgeschapen scheppergod en de voorvader van alle andere goden en faraö's. Atoem betekent in Egyptisch *“het zijn, het al, het niets”*. Pitom betekent wellicht ook *“Huis van (eigen!) gerechtigheid”*. De naam Raämses zou in Egyptisch een afkorting zijn van *“Huis van faraö Ramses”*. Als faraö werd Ramses beschouwd als god en als zodanig aanbeden. Zijn naam betekent *“zonnekind”*. Pitom en Raämses waren dus steden waar satan en de demonen volop actief waren in hun vernietigende werk.

Broeders en zusters, wat ik zo frappant vind is dat wordt gesproken over Raämses, cq. Raméses (Ex. 1:11; 12:37), als het in de context ook over slavernij gaat. Maar er wordt over Gosen gesproken, zodra het in de context gaat over Gods voorziening en bescherming (Gen. 45:10; Ex. 8:22; 9:26). Het gaat echter over hetzelfde gebied!

Gosen (*“Gosjen”* – גֹּסֵן) betekent *“naderen, naderbij trekken”*. In Zijn nabijheid zou de Here God hen tijdens de hongersnood voorzien (Gen. 45:10). In Zijn nabijheid was Israël veilig voor de tien plagen die Hij over Egypte zou zenden. Want Hij was bij hen en had het land Gosen afgezonderd. Dáár waren zij veilig! Ex. 8:22 – *“En Ik zal te dien dage het land Gosen, waarin Mijn volk woont, afzonderen, dat daar geen vermenging van ongedierte zij, opdat gij weet, dat Ik, de HEERE, in het midden dezès lands ben.”*

De uitdrukking *“te dien dage”* heeft in de bijbel profetische lading. Het verwijst naar de eindtijd voor Jezus' Wederkomst, als Gods oordelen over de wereld zullen gaan (Matth. 24; Luk. 21; Joël 3:1-2, 16-18; Jes. 11:11-12; 24:19-23; 26:1-3; 27:1; Ezech. 38:14-16, 18-23; Amos 9:11-15; Hos. 2:13-118; Zach. 12:2-3, 9-11, 14:2-8, 13). Wat is dan de profetie?

Allereerst dat Gods volk dan veilig zal zijn. Maar bijbelonderzoekers zien een diepere laag.

Hiervoor dienen we Openb. 12 te lezen, waarin gesproken wordt over een groot teken in de hemel. De profetie is, dat de schitterende vrouw van Openb. 12:1 veilig op Gods arends-vleugelen (typebeeld van Gods Woord en Heilige Geest) naar de woestijn zal worden weggevoerd (Openb. 12:14). De draak zal niets kunnen uitrichten! Dit zal gebeuren vlak voor de Grote Verdrukking van 3 ½ jaar, waarin de Antichrist over de wereld zal regeren en Gods oordelen over de wereld zullen gaan. De vrouw zal veilig zijn en met Gods Woord worden gevoed en beschermd. In Openbaring is *“woestijn”* de vertaling van het Griekse *“eremos”*, dat *“eenzaam, verlaten, onbewoond”* betekent. Het wordt volgens de Online Bible gebruikt:

1. om een woestijn, wildernis, verlaten plaats, eenzaam gebied aan te duiden;
2. ingeval van mensen verlaten door anderen, die zonder hulp en bescherming zijn;
3. voor een kudde in de steek gelaten door de herder;
4. voor een vrouw verwaarloosd of verlaten door haar man.

Juist in verband met de laatste betekenis denk ik aan Hos. 2:13-15, waar een profetie staat geschreven dat God Zijn (overspelige) volk, dat Hij als Zijn Vrouw beschouwt, naar de woestijn zal voeren en dáár tot haar hart zal spreken: *“Daarom, ziet, Ik zal haar lokken, en zal haar voeren in de woestijn; en Ik zal naar haar hart spreken. En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af, en het dal Achor, tot een deur der hoop; en aldaar zal zij zingen, als in de dagen harer jeugd, en als ten dage, toen zij optoog uit Egypteland. En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl!”*

Het Hebreeuwse woord hier voor woestijn is “midbar” (מִדְבָּר) en is niet zonder toeval van de stam van het werkwoord “davar” (דָּבַר) afgeleid, dat “spreken” betekent. “Woestijn” betekent letterlijk “plaats van spreken”. Dáár wil en kan God tot je hart spreken en je voeden! Merkt u op, dat het ook hier gaat om de eindtijd, gezien de uitdrukking “te dien dage”? Merkt u op dat het gaat om de vraag wie of wat de werkelijke schat in ons hart is? Jezus of Baäl?

De identiteit van de vrouw van Openb. 12 is onderwerp van discussie onder bijbelonderzoekers. Is zij nu het etnische Israël of het bekeerde Israël dat Jezus heeft aangenomen? Is zij de Bruid of de Gemeente? Aan het antwoord op deze vraag kunnen veel studieavonden worden gewijd. Het voert nu veel te ver om hier op in te gaan, omdat dan ook de theologieën over met name de 70^e jaarweek (Dan. 9:26-27) en de edele olijfbom (Rom. 11) in beschouwing moeten worden genomen. Het raakt eveneens aan de vraag of de Gemeente voor de Grote Verdrukking wordt in de hemel opgenomen, danwel weggenomen en naar de woestijn gevoerd. Het raakt aan de vraag of de Gemeente wel of niet een deel van de eindtijdverdrukkingen zal moeten meemaken.

Maar de overeenkomsten met Exodus zijn duidelijk. Israël werd in Egypte in de landstreek Gosen veilig bewaard voor de tien plagen. Israël werd door God op arendsvleugelen uit Egypte uitgevoerd. De arend is het typebeeld van Gods bewaring (Ex. 19:4; Deut. 32:9-12). Als de jonge kiekens leren vliegen en van de hoge rotsen naar beneden (en bijna te pletter) vallen, duikt de arend naar beneden en vangt ze met zijn vleugels veilig op. Nét zo voert Hij de Gemeente veilig uit de zondeslavernij van de wereld en uit de diepste dalen. Waarom werd Israël door God bewaard? Omdat het tot God was genaderd. Gosen betekent toch “naderen, naderbij trekken”? Hun gekerm had God bereikt (Ex. 2:24-25; 3:9). Het volk had God om hulp en verlossing gesmeekt. Vervolgens had God Israël naderbij getrokken en was Hij Zelf hen genaderd en was te hulp geschoten zoals een machtige arend haar kiekens.

Maar is het niet tragisch, dat Israël voorheen al honderden jaren in Gosen had gewoond, maar nooit tot God was genaderd? Wat een diepe les voor ons! Wat een tragisch schaduwbeeld ook van de ongelovigen in de wereld. God heeft al de tijd Zijn armen uitnodigend gespreid en zegt: “Kom tot Mij”, maar zij weigeren.

Laten we tot Jezus naderen en Hem vragen om duidelijk te maken wat de zwakheden van ons leven zijn. Hij zal ons graag helpen. En daarbij kijkt Hij niet naar onze fouten, onze zonden, onze verkeerde keuzes. Hij kijkt naar ons hart of wij wérkelijk tot Hem willen komen, ja, willen vluchten. Wij mogen tot Jezus naderen om bescherming.

Gosen mogen wij in dit opzicht ook als vrijstad zien. In Num. 35 kunnen we uitgebreid over de zes vrijsteden lezen. Een vrijstad was een door God aangewezen stad waarheen een doodslager kon vluchten, die iemand onbedoeld had gedood. In die vrijstad was hij veilig voor de bloedwreker. Uiteraard moest er wel een rechtzaak volgen en als die positief voor de doodslager besliste, mocht hij vrij blijven wonen in de vrijstad. Tot de dood van de hogepriester! Daarna mocht hij naar zijn eigen omgeving terugkeren. Maar wij mogen tot Jezus vluchten in onze nood. Wij hebben de dood verdiend, maar Jezus onderging voor ons de doodstraf. Omdat Jezus ook de hemelse Hogepriester is, mogen wij nu vrij zijn. Welke zonden wij ook hebben gedaan, tóch zijn wij vrij! Door de dood van Jezus de Hogepriester!

In deel 5 van deze bijbelstudies lezen we, dat de groei van het volk van Israël doorging ondanks de verdrukkingen. Het volk vermeerde zich juist. Ex. 1:12 – “Maar hoe meer zij het verdrukten, hoe meer het vermeerde, en hoe meer het wies; zodat zij verdrietig waren vanwege de kinderen Israëls.” Daarom kwam faraö nu met duivelse maatregelen. We kunnen het lezen in Ex. 1:15-16 – “Daarenboven sprak de koning van Egypte tot de vroedvrouwen der Hebreïnnen, welke ener naam Sifra, en de naam der andere Pua was; En zeide: Wanneer gij de Hebreïnnen in het baren helpt, en ziet haar op de stoelen; is het een zoon, zo doodt hem; maar is het een dochter, zo laat haar leven!”

En in Ex. 1:22 staat nog geschreven, nadat de vroedvrouwen met goede tegenargumenten kwamen: *“Toen gebod Faraö aan al zijn volk, zeggende: Alle zonen, die geboren worden, zult gij in de rivier werpen, maar al de dochteren in het leven behouden.”*

Niet alleen werd de arbeid van het volk Israël steeds zwaarder, faraö riep de vroedvrouwen en beval hen en ook zijn volk om alle pasgeboren jongetjes van Israël te doden. Door stelselmatig steeds de jongetjes te doden, zou Israël dan langzaam uitsterven. Zo hoopte hij! Doch er zijn oude Joodse overleveringen die zeggen, dat er juist een ster aan de hemel was verschenen in het sterrenbeeld Vissen. Dit sterrenbeeld zou op Israël slaan! De Egyptische astrologen nu zouden faraö hebben verteld, dat er een Joodse koning en verlosser geboren zou worden, die hem zou wederstaan en Israël zou verlossen. Omdat faraö deze verlosser vreesde, vaardigde hij deze wet uit. Dit is te lezen in de Babylonische Talmoed in Sotha 12b.

Deze frappante overlevering bevestigt in brede zin Exodus als typebeeld van de Verlossing van de Gemeente en in enge zin dit duivelse besluit van faraö als typebeeld van de grote kindermoord na de geboorte van de Here Jezus Christus.

Want vele eeuwen later gingen wijzen op zoek naar baby Jezus, omdat zij Zijn ster hadden gezien. Zij wilden Hem aanbidden en vonden Hem te Bethlehem, waarna koning Herodus de geboren Verlosser probeerde te elimineren door alle pasgeboren jongetjes in Bethlehem te doden. Satan, de animator van dit alles, vreesde en vreest de Zaligmaker Jezus Christus, Die de gebonden en gevangenen vrijheid wil schenken.

Matth. 2:1-2,13,16 – *“Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem, gelegen in Judéa, in de dagen van den koning Herodes, ziet, enige wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen. Zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijn ster in het Oosten, en zijn gekomen om Hem te aanbidden..... Toen zij nu vertrokken waren, ziet, de engel des Heeren verschijnt Jozef in den droom, zeggende: Sta op, en neem tot u het Kindeken en Zijn moeder, en vlied in Egypte, en wees aldaar, totdat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het Kindeken zoeken, om Hetzelve te doden..... Als Herodes zag, dat hij van de wijzen bedrogen was, toen werd hij zeer toornig, en enigen afgezonden hebbende, heeft omgebracht al de kinderen, die binnen Bethlehem, en in al deszelfs landpalen waren, van twee jaren oud en daaronder, naar den tijd, dien hij van de wijzen naarstiglijk onderzocht had.”*

In de toekomst zal hetzelfde gebeuren, als een grote, rode draak (satan) zal proberen om de pasgeboren zoon van die schitterende vrouw, over wie we zojuist schreven, te verslinden. Deze zoon zal na zijn opname straks als toekomstige helper van Gods kinderen optreden door aanklager satan uit de hemel op aarde te werpen (vers 7 e.v.).

Openb. 12:1-5 – *“En er werd een groot teken gezien in den hemel; namelijk een vrouw, bekleed met de zon; en de maan was onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren; En zij was zwanger, en riep, barensnood hebbende, en zijnde in pijn om te baren. En er werd een ander teken gezien in den hemel; en ziet, er was een grote rode draak, hebbende zeven hoofden, en tien hoornen, en op zijn hoofden zeven koninklijke hoeden. En zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer zij het zou gebaard hebben. En zij baarde een mannelijken zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon.”*

Broeders en zusters, als vaders en moeders zo keihard welhaast als slaven moeten werken, dan wordt het ook erg moeilijk, dat fris geestelijk leven in de harten van hun kindertjes zal ontkiemen en dat Jezus er wordt geboren. Dat was in overdrachtelijke zin ook de grote zorg voor de Hebreeuwse vaders en moeders. Zij hadden niet alleen grote zorg over hun huwelijkslevens, hetwelk zij jaarlijks uitspreken in de Pesach-Hagadah. Dit zagen we reeds in deel 5. Maar in diezelfde Pesach-Hagadah brengen zij ook déze zorgen over de kinderen tot God: *“Onze zorg: dit is: om de zoons, zoals er staat in Ex. 1:22: Faraö gebod zijn hele volk: iedere jongen die geboren wordt, in de rivier zult ge hem werpen.”*

Bemerk, broeders en zusters, dat faraö zijn gehele volk bij zijn boze plan betrok!

In faraö's opdracht tot het doden van al die jongetjes zien we satan's uiteindelijke bedoeling. Kost wat kost wil hij verhinderen, dat het Zaad Gods geboren wordt en kan opgroeien tot volwassenheid. Dat Zaad Gods is in eerste instantie Jezus Christus, Die de kop van de slang heeft vermorzeld. Lees aandachtig Gen. 3:15. Maar uiteindelijk worden alle wedergeboren kinderen Gods, dus het mystieke Lichaam van Christus, tot het Zaad gerekend.

Rom. 9:7-8 – *“Doch ik zeg dit niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israëli, die uit Israëli zijn. Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaak zal u het zaad genoemd worden. Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der belofenis worden voor het zaad gerekend.”*

De rode draad, satan's strategie is duidelijk! Hij wil, óók m.b.v. zijn zaad, Gods Zaad doden! Satan wilde middels faraö verhinderen, dat een bevlogen Israëlitische leider, Mozes, zou worden geboren om Israëli te leiden in het bereiken van haar bestemming. Dus liet hij de jongetjes doden.

Daarom liet satan ook de jongetjes in Bethlehem door koning Herodus doden, hopende dat hij hiermee ook de Verlosser der wereld Jezus Christus te pakken zou hebben.

Satan zal in de toekomst de zoon van de vrouw van Openb. 12 willen verslinden, zoals we lezen in Openb. 12:4.

Omdat dit zal mislukken, zal hij proberen te vrouw zelf te vernietigen (Openb. 12:13-16).

Satan zal daarna ook krijg voeren tegen de overigen van haar zaad (Openb. 12:17).

Dezelfde satan wil óók verhinderen, dat Jezus in onze tijd in de hartjes van onze kinderen kan worden geboren, zodat de Bruid niet gevormd kan worden. Satan wil dat zij sterven! Maar Jezus wil dat nieuw geestelijk leven in hen wordt opgewekt. Hallelujah!

Waar liggen de prioriteiten van de mannen en de vaders in deze tijd? Bij het werk of de hobby? Of bij andere zaken? Verlangen zij alleen rust en ontspanning? Juist nu in deze tijd hebben zij Gods Geest zo nodig om voldoende tijd aan vrouw en kinderen te geven en met hen de bijbel te lezen en te bidden. Want Gods Geest leidt in de ware vrijheid in Christus. 2 Cor. 3:17 – *“De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.”*

Er is een Joodse uitleg hieromtrent aan de hand van de getalswaarden van het Hebreeuws: De eerste etappe van de uittocht uit Egypte was de tocht van slavenstad Raméses, cq. Raämses (רעמסס) naar Sukkoth (סכת), de eerste rustplaats. Ex. 12:37 – *“Alzo reisden de kinderen Israëls uit van Raméses naar Sukkoth, omtrent zeshonderdduizend te voet, mannen alleen, behalve de kinderkens.”*

In Sukkoth bouwde Israëli voor het eerst in vrijheid hutten en aanschouwde dwars door het open bladerendak de hemel (God). Het Loofhuttenfeest gedenkt jaarlijks deze gebeurtenis en is het enige feest dat straks in het 1000-jarige Vrederijk zal worden gevierd. Maar waarachtige vrijheid vanuit slavernij wordt slechts bereikt onder leiding van de Heilige Geest!

Want de getalswaarde van Raméses (רעמסס) = 60 + 60 + 40 + 70 + 200 = 430 @

De getalswaarde van Sukkoth (סכת) = 400 + 20 + 60 = 480

Het verschil bedraagt 50. Dit duidt op Pinksteren (pentacost, d.w.z. 50). Dit feest moest 50 dagen na het paschafeest waarbij het paaslam werd geslacht plaatsvinden (Lev. 23:15 e.v.). Ter herdenking van de bevrijding uit Egypte! En op het geweldige, eerste grote Pinksterfeest na Jezus' Opstanding werd de Heilige Geest uitgestort (Hand. 2:1-4), door Welke wij immers ware vrijheid ontvangen.

Geliefde broeders en zusters, faraö beval dat de vroedvrouwen na de geboorte alle mannelijke baby's van de Hebreïnnen zouden doden. In het volgende deel van deze studie zullen we daarom eerst onze aandacht vestigen op juist dat woord Hebreïnnen. Moge onze lieve Heiland Jezus Christus u en mij deze week zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)